

TOM EGELAND

Lasaruseffekten

ASCHEHOUG

TOM EGELAND:

BJØRN BELTØ-SERIEN:

<i>Sirkelens ende</i>	(2001)
<i>Paktens voktere</i>	(2007)
<i>Lucifers evangelium</i>	(2009)
<i>Nostradamus' testamente</i>	(2012)
<i>Den 13. disippel</i>	(2014)
<i>Djevelmasken</i>	(2016)

KRISTIN BYE-SERIEN:

<i>Trollspeilet</i>	(1997)
<i>Åndebrettet</i>	(2004)
<i>Ulvenatten</i>	(2005)

ANDRE ROMANER:

<i>Stien mot fortiden/Ragnarok</i>	(1988)
<i>Skyggelandet</i>	(1993)
<i>Fedrenes løgner</i>	(2010)

BARNE- OG UNGDOMSBØKER:

<i>Piken i speilet</i>	(2007)
<i>Katakombens hemmelighet</i>	(2013)
<i>Skatten fra Miklagard</i>	(2014)
<i>Mumiens mysterium</i>	(2015)
<i>Den store spøkelsesboka</i>	(2015)

Denne boken er produsert på et miljøgodkjent trykkeri.

©2017 H. Aschehoug & Co. (W. Nygaard), Oslo
www.aschehoug.no

Omslag, forsats og teksturer: Marius Renberg
Satt med Caslon Antique, Harlemmer, Harlemmer Sans, Arial,
Times New Roman
hos Type-it AS, Trondheim
Papir: 80 g Holmen Book Cream 1,8
Printed in Latvia
Livonia Print, Riga 2017

ISBN 978-82-03-36234-7
ISBN 978-82-525-8797-5 (Bokklubben)

Johannesevangeliet forteller historien om Lasarus som var blitt syk. Søstrene sendte bud på Jesus. Da han kom frem, fikk han vite at Lasarus var død. En stein lå foran gravhulen. Jesus ba dem fjerne steinen. «Herre,» sa den døde søster, «det lukter alt av ham. Han har jo ligget fire dager i graven.» Likevel gjorde de som Jesus sa og fjernet steinen.

«Lasarus, kom ut!» ropte Jesus høyt.

Da kom den døde ut, med liksvøv rundt hender og føtter og med et tørkle bundet over ansiktet.

Jesus sa til dem: «Løs ham og la ham gå!»

FRA BIBELENS JOHANNESVANGELIUM

Innhold

DEL I:	De dødes bok	11
DEL II:	Lasaruseffekten	127
DEL III MELLOMSPILL:	Annabelle og Susan	227
DEL IV:	Det ellefte bud	287
DEL V:	Bibelkoden.....	399
	Epilog	497

Fakta og ordforklaringer	513
--------------------------------	-----

HVA SKJER MED OSS når vi dør?

For noen er svaret enkelt. Enten paradys. Eller helvete. Andre tror vi blir gjenfødt. Kanskje som en elsket hersker i et fyrstedømme ved havet. Eller som kloakkrotte i Mumbai. Aldri godt å vite.

Du da, Bjørn? Hva tror du?

Jeg?

Jeg synes livet er vanskelig nok som det er. Døden gjør det ikke noe enklere.

I

380

De dødes bok

1.–8. august 2017

DET ER NOEN der ute.
Utenfor hytta er skogen stor og mørk. Øde.
Skremt myser jeg ut av det smårutete vinduet.
Nakne koller. Grantrær og sølvgrå furu langs glemte elvefar.
Tverrdaler og juv.

Et lysglimt. Ute i skogen. Det var det jeg så.

*En knute av pur, uforfalsket frykt strammes i magen på meg.
Det skulle ikke være noen der ute. Ikke nå. Ikke midt på natten.*

*Tidligere på kvelden, da jeg satte meg til for å skrive
historien om alt jeg har opplevd under letingen etter De
dødes bok, tente jeg et stearinlys. Mest for stemningens skyld.
Flammen flakker. Jeg blåser den ut. Laptopen min står på
det sprukne spisebordet av furu og skimrer. Hastig lukker jeg
lokket. Skjæret fra skjermen kveles, rommet blir mørkt. Så ser
de meg ikke.*

*Jeg er i Juvdal, midt i skogen, jeg er milevis fra folk, klokken
nærmer seg halv to om natten, og det er noen der ute.*

Oppdraget

JUVDAL

KVELDEN FØR – MANDAG 7. AUGUST 2017

Jeg har en historie å fortelle.

Er det ikke slik det gjerne begynner? I all enkelhet? Med en historie.

Tenk om ...

Det var en gang ...

DENNE HISTORIEN BEGYNTE for to uker siden – en varm og døs fredag i fellesferien, en stille sommerdag fylt med flimrende lys, livstrette fluer og et lett dryss av pollen; jeg satt på universitetskontoret og snufset og nøs mens jeg fylte ut en bunke med reiseregninger som jeg hadde samlet opp helt siden januar. Og så ringte telefonen.

Jeg har et anstrengt forhold til telefoner. De er så invaderende. De finner deg overalt. Og krever din umiddelbare respons. Respektløst bryter de inn i enhver samtale, ethvert kyss, enhver krevende tankerekke. Samt i dusjen. Har du stått en halvtime og ventet på en vrangvillig saksbehandler bak en skranke, kan du banne på at en ringende telefon vil stjele

din plass i køen. Og skulle du tilfeldigvis være en allergisk og albinotisk arkeolog, bortgjemt på et trangt og klamt kontor på Universitetet i Oslo, omgitt av lutende ringpermer og halvhjertede masteroppgaver, og i besittelse av en lett aversjon mot telefoner og alt de fører med seg, så vil den uansett finne deg.

Motvillig kikket jeg på mobilskjermen. Langt nummer. Amerikansk? Nølede trykket jeg på den grønne knappen. Og holdt kjeft.

«Hello?» Pause. «Professor Beltø?»

Stemmen i mobilen var dyp, maskulin, en baryton fylt med like deler autoritet og testosteron.

Jeg svarte nølede. «Beltø speaking.» Min egen stemme var ikke fylt med annet enn den uro jeg alltid føler når jeg tvinges til å snakke i telefonen, samt noe slagg jeg måtte harke opp.

«Professor! En ære!»

Jeg nøs.

«Bless you.»

Barytonen tilhørte en Abraham Cleveland. Han presenterte seg som generalsekretær for Cox Vanderbilt Memorial Foundation i USA.

«Cox what?» spurte jeg. Og nøs igjen.

Cox Vanderbilt, forklarte han, er en forskningsstiftelse tilknyttet Butler-biblioteket på Columbia-universitetet i New York. «Stiftelsen har gleden av å tilby deg et sjenerøst stipend, professor Beltø.»

«Meg?»

«Du er den mest åpenbare av alle kandidater.»

«Til hva?»

«Til å oppspore et tapt verk fra oldtiden.»

Jeg holdt tilbake enda et nys. «Hvilket verk?»

«Vi vil,» sa han høytidelig, «at du skal finne De dødes bok.»

DE DØDES BOK. Det må jeg si. Et sagnomspunnet verk fra Babylon og Egypt – en samling med religiøse og magiske tekster, dødsriter, okkulte oppskrifter og profetier.

Likevel nølte jeg. «Hvorfor denne interessen for De dødes bok?»

«Stiftelsen har satt av et betydelig beløp til å oppspore en håndfull tapte tekster,» forklarte Abraham Cleveland. «*Marqites* av Homer. Agrippina den yngres memoarer: *Casus suorum*. Shakespeares *Love's Labour's Won* og *Cardenio*. Lord Byrons memoarer. For å nevne noe. Men øverst på listen står selvsagt De dødes bok.»

Riktignok har jeg oppsporet ett og annet manuskript fra oldtiden. Men De dødes bok er ikke et verk du finner sånn helt uten videre. Ingen har sett snurten av kodeksen på fem hundre år. Overfor Abraham Cleveland innrømmet jeg at oppdraget fristet, for all del, men jeg hadde altfor mye å gjøre. Ingen tom unnskyldning. Ferien sto for døren. Jeg vurderte å male taket på kjøkkenet. Fikse opp i balkongkassen. Rydde på hjemme-kontoret. Kjøpe ny mobil. Utover høsten skulle jeg samarbeide med noen kulturhistorikere om å belyse påvirkningen fra arabisk okkultisme i norrøn mytologi. I det hele tatt.

Jeg takket nei.

Så nevnte Abraham Cleveland størrelsen på stipendet. To hundre og femti tusen amerikanske dollar. I honorar. På forskudd.

Altså – to millioner norske kroner. For å lete etter en bok!

«Mest sannsynlig greier jeg ikke å finne den,» innvendte jeg. Alltid den ærlige.

«Hvis noen skal klare det, professor Beltø, er det deg.»

«Men –.»

«Vi godtar ikke noe men.» Det selvsikre smilet sukret stemmen hans. Han visste hva jeg kom til å svare, den sniken, han visste. «Alle utgifter er selvsagt dekket, professor, i tillegg til selve honoraret.»

I noen sekunder grunnet jeg på tilbudet.
De dødes bok ... To millioner kroner ...
Det gikk som det måtte gå. Skamløst takket jeg ja til opp-
draget.

BAK BRUSK OG BEIN kjemper hjertet som en innesperret fugl.
Jeg reiser meg og vakler bort til vinduet. Knærne gir litt etter, så nervøs er jeg.

Med hjerteslagene dunkende i ørene legger jeg pannen mot det kalde glasset og stirrer ut i mørket.

Jeg ser ingen. Men jeg vet at de er der ute.

Et glimt. Ikke noe mer. Men jeg så det. Det var ikke innbilning.

Et blink fra en lommelykt eller en mobiltelefon.

Det var det jeg så.

Juvdal ... Det var hit jeg dro for å skrive historien om alt som skjedde etter at Abraham Cleveland ringte meg og ga meg oppdraget. Til en hytte langt pokker i vold ute i ødemarken, milevis fra alt og alle. Typisk meg. Andre, mer fornuftige, ville ha tatt inn på et hotell i Barcelona. Et vertshus i Provence. En villa i en toskansk olivenlund. Men ikke jeg – å nei, jeg reiste til Juvdal, jeg, for å få Fred Og Ro til å skrive historien. Til en

av sides bygd i tilværelsens utkant, til en hytte mellom nuter og nabber, i et dalføre som ploger gjennom lynchheiene og de dype, mørke skogene i det indre av Telemark.

Ingen har noe her å gjøre. Ikke nå. Ikke halv to om natten.